

in brons, tekeningen en foto's getuigen van een andere facet van zijn oeuvre. Daarnaast omvat de tentoonstelling 15 realistische landschappen van Schwitters, waarvan twee werken uit de persoonlijke collectie van Kirkeby. Kirkeby is gefascineerd door deze kunstenaar en schreef een boek over hem in 1995.

'Per Kirkeby and the "Forbidden Paintings" of Kurt Schwitters' van 10 februari tot 20 mei in Bozar, Ravensteinstraat 23, Brussel. Open di-zo van 10-18u, do van 10-21u. www.bozar.be

ke identiteit wil geven. De kunstenaar zegt zelf: "Sommige van mijn personages bestaan echt, ander dan weer niet."

Zo zien we in de witte ruimte van de galerie hoe 'Jonas' (de naam verwijst op zichzelf naar het bijzondere begrip dat hoofd in de lucht aan de muur hangt. Zonder dat hij zichzelf kan losmaken, met het hoofd in tristesse naar beneden gericht. De balans tussen opstand en machtelosheid komt ook tot uiting bij 'Clarysse', die aan een verbrande lessenaar zit. Haar hoofd ontbreekt en lijkt tegen de lessenaar te zitten.

Hij de rebellie, de innerlijke vertwijfeling, het nooit met zichzelf in harmonie zijn, ondervindt en aantooft", zegt Sofie Muller ons naar aanleiding van haar derde solotentoonstelling bij Geukens & Devil in Antwerpen.

Inge BRAECKMAN

Daar toont ze, naast een aantal gepatineerde bronzen sculpturen – in de lijn van haar vroeger werk – die in de witte galerieruimte refereren aan een geabstraheerd klaslokaal, een selectie recente 'smoke'-tekeningen. Hierin frappeert de suggestie van het beeld: het is belangrijker dan de concrete uitwerking ervan.

De personages in het werk van Sofie Muller staan of worden steeds fysiek en mentaal geïsoleerd. Meestal zijn het kinderfiguren die we te zien krijgen in hun verborgen, non-geïdealiseerde handelingen en bewroten poses. Sofie Muller hanteert een tegengesteld begrippenpaar en kent de kracht van de paradox: de kinderwereld wordt bij haar niet geassocieerd met een speelse onschuld, noch met een paradijselijke toestand, maar wekt bij de toeschouwer een onbehaaglijk gevoel op. Zo zagen we in haar vroeger werk bijvoorbeeld het wit gepatineerde bronzen meisje 'Eve' met haar wijsvinger op een witte wand met bloed tekenen.

NAAM

Opmerkelijk en typerend is dat Muller steeds personages neerzet. Ook deze keer bestaan de titels van haar werken uit eigennamen, alsof ze wil aangeven dat het niet zomaar om een kind gaat, alsof ze haar realistische figuur aan de hand van de naamgeving ook een karakteristie-

een romp die louter bestaat uit gebrand hout, is een schakelbeeld in de hele tentoonstelling: hij maakt de overgang van de witte ruimte van de galerie naar de zwarte ruimte, hij brengt ons van de sculpturen naar de smoke-tekeningen, die veel minder expliciet zijn dan de sculpturen.

"Van de vijf tekeningen die ik maak, zijn er vaak vier die telkens letterlijk in de fik gaan", zegt Muller. Ze worden alle aan de hand van een fumage techniek met de kaars gemaakt, waarbij de ene laag gestalte geeft aan de volgende. Hoewel ze gestaag zijn opgebouwd en in bepaalde tekeningen een laag was nadrukkelijk aanwezig is, lijken ze vluchtig te zijn ontstaan en geven ze op een poëtische manier uitdrukking aan de ongrijpbaarheid van het bestaan. Even essentieel als Mullers bloedtekeningen van weleer, omdat er van de mens uiteindelijk ook niet meer dan rook en as overblijft.

Inge BRAECKMAN

Sofie Muller, 'The rest is silence' tot 30 maart bij Geukens & De Vil, Poubusstraat 19, Antwerpen. Open do-za van 14-18u. www.geukensdevil.com
Het werk van Sofie Muller wordt ook opgenomen in Manifesta vanaf juni in C-Mine in Genk.

FUMAGE

De oudere sculptuur 'Oscar' (2010), waarvan het gepatineerde bronzen onderlichaam overgaat in

RAVISSANTE VERSTILLING

'The rest is silence' van Sofie Muller bij Geukens & Devil

"De titel van mijn tentoonstelling verwijst naar de laatste woorden van Shakespeares personage Hamlet in het gelijknamige toneelstuk. Voor hij sterft zegt Hamlet immers 'The rest is silence' – eenzin waarmee hij de rebellie, de innerlijke vertwijfeling, het nooit met zichzelf in harmonie zijn, ondervindt en aantooft", zegt Sofie Muller ons naar aanleiding van haar derde solotentoonstelling bij Geukens & Devil in Antwerpen.

Inge BRAECKMAN

Daar toont ze, naast een aantal gepatineerde bronzen sculpturen – in de lijn van haar vroeger werk – die in de witte galerieruimte refereren aan een geabstraheerd klaslokaal, een selectie recente 'smoke'-tekeningen. Hierin frappeert de suggestie van het beeld: het is belangrijker dan de concrete uitwerking ervan.

De personages in het werk van Sofie Muller staan of worden steeds fysiek en mentaal geïsoleerd. Meestal zijn het kinderfiguren die we te zien krijgen in hun verborgen, non-geïdealiseerde handelingen en bewroten poses. Sofie Muller hanteert een tegengesteld begrippenpaar en kent de kracht van de paradox: de kinderwereld wordt bij haar niet geassocieerd met een speelse onschuld, noch met een paradijselijke toestand, maar wekt bij de toeschouwer een onbehaaglijk gevoel op. Zo zagen we in haar vroeger werk bijvoorbeeld het wit gepatineerde bronzen meisje 'Eve' met haar wijsvinger op een witte wand met bloed tekenen.

NAAM

Opmerkelijk en typerend is dat Muller steeds personages neerzet. Ook deze keer bestaan de titels van haar werken uit eigennamen, alsof ze wil aangeven dat het niet zomaar om een kind gaat, alsof ze haar realistische figuur aan de hand van de naamgeving ook een karakteristie-

Tina Gillen in Mudam

Tina Gillen werd in 1972 in Luxemburg geboren, maar woont en werkt al jaren in België. Nu keert ze even naar Luxemburg terug, en wel naar het Mudam, waar ze van 11 februari tot 13 mei een solotentoonstelling heeft. De schilderijen van Tina Gillen zijn grotendeels figuratief. Ze tonen fragmenten van de werkelijkheid die door hun schematisch karakter abstract en vreemd worden. Uit haar eigen foto's en uit foto's in tijdschriften, op het internet en op postkaartjes isoleert ze elementen waarmee ze heldere en interessante composities maakt die tussen twee en drie dimensies schommelen.

Centraal in de tentoonstelling van Tina Gillen in Mudam staat een grote, picturale installatie die ze speciaal voor deze gelegenheid maakte. De installatie – die de vorm aanneemt van een 22 meter lang schilderij dat in een gebogen structuur in de ruimte staat – is geïnspireerd door de precinema panorama's en diorama's die eind 19de eeuw in de mode waren en die grote trompe-l'oeils voorstelden. Gillen baserde zich op een panorama dat zij in een dierentuin zag maar behoudt daarbij maar een aantal motieven; door daarmee te spelen en ze te spiegelen benadrukt ze het artificiële karakter ervan.

In de tentoonstelling zijn schilderijen en werken op papier opgenomen die Gillen schilderde vanaf 1998. De titel werd ontleend aan een fragment van één van haar werken: een metalen klimrek dat ze baseerde op een foto van een scène uit "The Birds" van Alfred Hitchcock. Een recensie van deze expo leest u in volgend nummer.

Tina Gillen, 'Playground' van 11 februari tot 15 mei in Mudam, 3, Park Dräi Eechelen, Luxemburg, LU. Open wo-vr van 11-20u, za-zo van 11-18u. www.mudam.lu